

821.133.1
Г94

ІНТУЇЦІЯ

ЛОРАН ГУНЕЛЬ

М 1213537

КСД

— Напевно, краще буде на цьому зупинитися, — сказав я. — Через мене ви марнуєте свій час, я так само свій, ми не можемо давати ФБР і Білому дому надію на те, що зуміємо щось знайти...

Анна, яка в цей час робила каву, завмерла.

Третя сесія *Remote Viewing* знову виявилася малообіцяючою, та Анна ніяк не хотіла визнавати, що ми опинились у глухому куті. Вона вперто спонукала мене до продовження.

— Я цього не зможу, — додав я. — Марні намагання. Краще я поїду додому.

Вона якийсь час пильно дивилася на мене, потім поклала пакет кави, який тримала в руках, схрестила руки й сперлась на стіну.

— Ви цього не можете, бо в це не вірите. Ви сумніваєтесь від самого початку. Не тільки у своїх задатках, але й у методі і, звісно, в існуванні самої інтуїції.

Я не намагався заперечувати.

— Я не можу з цим боротись, — вела вона далі. — Я не можу змусити вас повірити. В житті нічого не можна досягти, якщо в це не вірити.

— Як я можу повірити, якщо немає результатів?

— Ваш скептицизм випередив відсутність результатів. І цілком справедливо: він її породив.

— Можливо. Водночас ми не здатні вибирати, вірити в щось чи не вірити...

Вона задумливо вдивлялась у мене кілька митей.

Ми були в замішанні, чим нагадували подружжя на межі розриву, коли обом ніяково визнати, що кохання зникло.

— Проблему, — прошепотіла вона, ніби говорячи до самої себе, — створює ваше ментальне. Ваше надміру активне ментальне, ваш нескінченний потік думок... якщо людина багато мислить, вона тоне у своїх думках... Ментальне, звісно, дає змогу міркувати, але блокує доступ до іншої форми інтелекту, що її ми давно втратили, за винятком кількох митців та нечисленних шаманів, які ще живуть десь по світу. Наше ментальне засуджує нас на життя в ультракартезіанському світі, проходячи повз іншу реальність, яка нам геть неприступна. Щоб достукатись до інтуїції, потрібно передусім поставити себе в стан прийняття, визнати, що це існує, навіть якщо ми справді не можемо змусити себе в це повірити, а потім відпустити, забити на потребу контролювати все, що відбувається. Стати радше приймачем, ніж мислителем. Доки людина перебуває

в ментальному, вона відрізає себе від екстра-сенсорного сприйняття. Мислення паразитує на інтуїції...

Вона мала рацію, але я нічого не міг вдіяти... Можливо, мені слід було попрактикуватись у медитації, щоб навчитися відпускати думки на волю, але тепер було запізно.

Анна насупила брови.

— Але... однак, коли ви пишете свої книжки, ви ж мусите відключати ментальне? Я ні на мить не повірю, що роман можна написати, спираючись тільки на роздуми. Обов'язково мусить бути момент, коли гору бере натхнення. Між іншим, ви самі про це говорили в інтерв'ю, яке я слухала... Натхнення й інтуїція дуже близькі, власне, це і стало причиною того, що я вибрала саме вас; я про це говорила, пригадайте...

— Так, справді.

— То що саме ви робите, щоб знайти натхнення?

— Нічого особливого... даю йому можливість прийти, просто так...

— Але що ви робите для того, щоб опинитись у стані, який дає змогу отак просто прийти?

— Е-е-е... Ну, по-перше, я не сиджу за столом, цілком точно. Я виходжу і блукаю на природі.

Вона пів секунди дивилась на мене.

— Гаразд, ходімо.

— Куди?

— На природу! Це так просто, вона тут довкола нас. Трохи свіжо, але нежить, який можемо підхопити, нас не лякає; все заради доброї справи.

Я зібрав аркуші й фломастер, накинув піджак і пішов за Анною по довгому темнуватому коридору, радий покинути ту зловісну кімнату, де жодного разу не почувався комфортно.

Надворі мене охопив вологий холод від дерев, я був радий опинитися на свіжому повітрі й вдихати пахощі лісу. Якби мені довелося змінити професію, я, безсумнівно, вибрав би фах лісника; сидіння в зачиненій кімнаті було для мене випробуванням.

— Неподалік є стіл, — сказала Анна, розворушуючи килим опалого листя. — Час від часу в гарну погоду ми йдемо туди перекусити.

Я йшов за нею серед дубів, сосон, тюльпанових дерев. Ліс, здавалося, опинився в полоні туману, який наміткою закутав верхівки дерев і розпливчастими хмаринками обійняв їх до найнижчих гілок.

Ми вмостились за дерев'яним столом під високими буками, чиї сірі гладенькі стовбури стояли немов охоронці на кладовищі листя під нашими ногами.

— Тімоті, я знаю, що ви не почуваетесь готовим і що результати не були обнадійливими, але давайте дивитись реально. День добігає кінця, ми обов'язково маємо спробувати ідентифікувати ціль.

Я відчув, як піднялася хвиля страху, але промовчав.

— Я надам координати для місця, на яке націлювся палій, — вела вона далі. — Розслабтеся, відпустіть будь-яку напруженість, віддайтеся потоку і просто поцікавтесь тим, що з'являється, домовились?

— Поїхали.

Як і щоразу, у правому верхньому кутку першого аркуша на стосику білих папірців я написав своє та її ім'я, місце, дату й годину; потім у лівій колонці почав перелічувати, називаючи їх уголос, щоб видалити із себе, горезвісні «несприятливі перешкоди»: свої думки-паразити та інші емоції, наявні на початку сесії.

Мені страшно

Боюсь виявитись не на висоті

Відчуваю, що мені стане соромно від провалу.

— Секундочку! — перебила мене Анна.

Я підвів очі.

— Що таке?

Вона вдивлялась у мене своїми яскраво-блакитними зіницями, які серед гризайлю брунатних відтінків печального лісу видавалися нереальними.

— Якщо вам стане соромно від провалу, значить, ви пишатиметесь у разі успіху.

— Ну... це ж нормально, хіба ні?

Вона усміхнулася й озирнулася на довколишню природу.

— Бачите от там квіточку, ту, що насилу пробивається з-під мертвого листя? — запитала вона, вказуючи пальцем на дику квіточку, яка трішки була схожа на нарцис жонкіль.

— Так.

— Чи вам вдається розгледіти її колір?

— Звичайно.

— Ви цим пишаєтесь?

Я стенов плечима.

— Чому це я мав би цим пишатись? — роздратовано запитав я.

— А якщо, наблизившись, ви побачите, що вона має інакший, ніж ви думали, колір, чи вам стане соромно?

— До чого ви ведете?

— Те саме з інтуїцією: тут нічим пишатись, якщо вдасться, і нема чого соромитись через невдачу. Це — просто природна здатність, як зір чи нюх. Вона здається вам важкою, бо ви не знаєте, що на це здатні. І над цим можна працювати, як і над чимось іншим: якщо ви робитимете вправи для очей, ви розвинете гостроту зору, чи не так?

Я неохоче погодився.

І отримав урок приниження, який поставив мене на місце. Моє себелюбство було уражене, зате я позбувся якогось тягаря, звільнився від тиску, який сам на себе мимоволі звалив.

Ми почали сесію, вона дала мені координати, я намалював ідеограму, розглянув її, постукав фломастером, потім у фазі 2 підбирав сенсорні (чуттєві) прикметники та елементи, які спадали мені на думку.

В якийсь момент у мене виник дуже чіткий образ.

— Я дуже виразно бачу Емпайр-стейт-білдінг.

— І це...

— Тлумачення, знаю, — буркнув я.

Я це записав і пішов далі.

Минуло сорок хвилин, я написав підсумок і поставив годину завершення.

Ціль являє собою пейзаж, —
конструкцію з рожевим і сірим;
без кінця виникають цифра 4 і цифра 1 праворуч
від неї, є також зелене.

Анна мовчки дивилась на мене кілька митей,
потім схопила мобілку й ввімкнула її.

— Гленне, це Анна. Можливо, у нас дещо
з'явилось...

Після трихвилинної розмови Анна вимкнула
телефон.

— Вони почнуть пошуки, — сказала вона, —
серед усіх фінансових контор країни, щоб побачити,
чи якась із них має осідок у рожево-сірій
будівлі під номером 41.

— Фінансові контори?

— Команда Роберта з'ясувала, що в обох ве-
жах розміщувалися фінансові контори, тимчасом
як усі інші фірми не мали нічого спільного.

— Зрозуміло.

— Тепер залишилося тільки чекати.

Ми повернулися до лабораторії, щоб чекати
в теплі. Туман поступово розсотувався, серед бі-
лих хмар, до яких, здавалось, сягали верхівки
високих дерев, то тут, то там прозирали клаптики
блакитного неба.

Раптом я зауважив канюка, який сидів на ви-
сокій гілці. Здавалось, він дивиться на мене, наче
дивуючись, що туман його не захищає. У мене
одразу ж виникло враження дежавю, від якого
стало якось не по собі.

Я понишпорив у пам'яті, намагаючись прига-
дати, де і за якої нагоди я міг бачити подібного
хижака, який спостерігає за мною з верхівки де-
рева. І пригадав: я пережив це не сам. Я це просто
уявив і візуалізував, коли писав один із романів,
шостий чи сьомий. Але образ був ідентичним, як
пташки, так і дерева. У тій сцені був задіяний коп,
який ніяк не міг вирішити одну кримінальну спра-
ву. В якийсь момент він іде по лісу, що потонув
у тумані, і раптом, коли він знаходить головну
зачіпку для завершення справи, туман розсіюєть-
ся, і вгорі на дереві він помічає канюка.

Повернувшись у лабораторію, ми зробили
собі кави.

Мене трохи лихоманило, я все думав, чи пе-
редана ФБР інформація дасть зримі результати
на місці. Мене долали сумніви, водночас я споді-
вався на диво. Правду кажучи, я чекав тільки цього.

Час минав страшенно повільно.

Ми розслабились і трохи відпочили, трохи по-
теревенили про все на світі, потім повернулися

до теми, яку Анна порушила раніше: гордість, яку людина загалом відчуває від результатів своєї діяльності.

— Визнайте, — сказав я, — що в почутті гордості за зроблене немає нічого негативного. Гордість — це те, що допомагає розвинути впевненість у собі. Тих, хто цього потребує, багато...

— Так, звісно. Але якщо подивитися збоку: чи ж гордість за досягнутий успіх дійсно виправдана? Якщо людині щось вдається, то це означає, що вона на своєму місці. Домогтися успіху в тому, для чого тебе створено, — річ цілком нормальна. Від того треба радше почуватися щасливим, а не гордим.

— Ви справді думаєте, що ми створені для того, щоб зробити ту чи ту справу?

— Маю таку слабкість думати, що на землю людина приходить з певною місією, із завданням, яке має виконати. Кожен із нас. І в кожного є таланти, які дають змогу це зробити.

— Однак, якщо поглянемо навкруги, нічого подібного в очі не кидається...

— Бо більшість людей себе не знає. У них є таланти, які їм невідомі. Їхній розум заповнений марнотою світу, масмедіа, впливом реклами... Якби вони уважно дослухалися до того, що таїться

глибоко в них самих, вони відчули б те, до чого їх покликано, і відкрили б, що мають у собі досить ресурсів, щоб це здійснити.

— Немає ніякої певності, що всі люди здатні здійснити свої мрії...

— Але мрії в усіх різні! Ми всі різні! Одні сильні фізично, інші чутливіші, треті відзначаються вищим інтелектом, четверті — товарииськістю... У кожного є свої сильні й слабкі сторони.

— У декого все-таки є більше талантів, ніж в інших. Є люди, які виділяються... коли я читаю тексти Гевінгвея чи Стейнбека, то кажу собі, що Нобелівську премію з літератури за свої детективи я точно не отримаю завтра...

Анна скорчила гримасу.

— Той, хто особливо обдарований у чомусь одному, так само особливо нікчемний у чомусь іншому, але ви про це не знаєте або не звертаєте на це уваги. Айнштайн не мав здібностей до вивчення мов, і в нього була дуже погана пам'ять. Ісаак Ньютон, звісно, великий фізик, але коли йому доручили доглядати родинну ферму, він так і не зміг нею керувати. Так само є блискучі люди, що не здатні любити чи навіть просто відчути зворушення від своїх дітей... Чи ж їм слід заздрити? Не кажучи вже про тих, що, як ви кажете, виділяються,

ІНТУЇЦІЯ

ВІД АВТОРА «ФІЛОСОФ, ЯКОМУ БРАКУВАЛО МУДРОСТІ»

Одного дня спокійне життя молодого письменника Тімоті порушують двоє. Агенти ФБР з'являються біля його дверей із проханням допомогти... Знайти особу, відому на весь світ невловимістю. І, несподівано для себе, Тімоті погоджується на авантюру. Проте спершу він має пристати до секретної програми, спеціалізація якої — люди з феноменальними інтуїтивними здібностями. Люди, що відчують матерію цього світу інакше за решту. Непомітно для себе Тімоті оволодіває цією потужною силою інтуїції. Почуттям, здатним показати життя таким, яким воно є насправді, — надзвичайним. Та чи стане Тімоті сил пройти шлях до самого кінця? Шлях, який до снаги лише обраним.

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-9291-8

9 786171 292918